

מסכת חגיגה

פרק א

א. הכל חֵיבִין בְּרֵאִיָּה, חוּץ מִחֶרֶשׁ, שׁוֹטֵה וְקָטָן, וְטִמְטוּם, וְאַנְדְּרוֹגִינוֹס, וְנָשִׁים, וְעֵבֶדִים שְׁאִינָם מְשֻׁחָרְרִים, הַחֹגֵר, וְהַסּוֹמֵא, וְהַחוּלָה, וְהַנֶּזֶק, וְמִי שְׁאִינוּ יָכוֹל לַעֲלוֹת בְּרִגְלָיו. אֵיזֶהוּ קָטָן, כֹּל שְׁאִינוּ יָכוֹל לָרֶכֶב עַל כֶּתֶף, וְשֶׁל אָבִיו וְלַעֲלוֹת מִירוּשָׁלַם לְהַר הַבַּיִת, דְּבָרֵי בֵּית שְׁמַאי. וּבֵית הֵלֵל אֹמְרִים, כֹּל שְׁאִינוּ יָכוֹל לֶאֱחֹז בְּיָדוֹ שֶׁל אָבִיו וְלַעֲלוֹת מִירוּשָׁלַם לְהַר הַבַּיִת, שְׁנַאֲמַר (שְׁמוֹת כג) שֶׁלֹּשׁ רִגְלִים:

ב. בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים, הָרֵאִיָּה שְׁתֵּי כֶסֶף, וְחִגִּיָּה מֶעֶה כֶסֶף. וּבֵית הֵלֵל אֹמְרִים, הָרֵאִיָּה מֶעֶה כֶסֶף, וְחִגִּיָּה שְׁתֵּי כֶסֶף:

ג. עוֹלוֹת בַּמוֹעֵד בָּאוֹת מִן הַחֲלִין, וְהַשְּׁלָמִים מִן הַמַּעֲשֵׁר. יוֹם טוֹב רִאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים, מִן הַחֲלִין, וּבֵית הֵלֵל אֹמְרִים, מִן הַמַּעֲשֵׁר:

ד. ישראל יוצאין ידי חובתן בנדרים ונדבות ובמעשר בהמה, והכהנים בחטאות ובאשמות ובבכור ובחזה ושוק, אבל לא בעופות ולא במנחות:

ה. מי שיש לו אוכלים מרבים ונכסים מעטים, מביא שלמים מרבים ועולות מעטות. נכסים מרבים ואוכלין מעטין, מביא עולות מרבות ושלמים מעטין. זה וזה מעט, על זה נאמר, מזה כסף ושתה כסף. זה וזה מרבים, על זה נאמר (דברים טז) איש כמתנת ידו כברכת יי אלהיו אשר נתן לו:

ו. מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג, חויג את כל הרגל ויום טוב האחרון של חג. עבר הרגל ולא חג, אינו חייב באחריותו. על זה נאמר (קהלת א) מעות לא יוכל לתקן, וחסרון לא יוכל להמנות:

ז. רבי שמעון בן מנסיא אומר, איזהו מעות שאינו יכול לתקן, זה הבא על הערוה והוליד ממנה ממזר. אם תאמר בגויב וגזל, יכול הוא להסזירו ויתקן. רבי שמעון בן יוחאי אומר, אין קורין מעות אלא למי שהיה מתקן בתחלה ונתעוה, ואיזה, זה תלמיד חכם הפורש מן התורה:

ח. הָתֵר נָדָרִים פּוֹרְחִין בְּאֹוִיר, וְאִין לָהֶם עַל מֶה לְשִׁסְמְכוּ. הַלָּכּוֹת
שָׁבֹת, חֲגִילוֹת וְהַמְעִילוֹת, הָרִי הֵם כְּהֲרִים הַתְּלוּיִין בְּשַׁעְרָה, וְשֶׁהֵן
מִקְרָא מַעֲט וְהַלָּכּוֹת מְרֻבּוֹת. הַדִּינִין וְהַעֲבוֹדוֹת, הַטְּהָרוֹת וְהַטְּמָאוֹת
וְעֲרִיּוֹת, יֵשׁ לָהֶן עַל מֶה לְשִׁסְמְכוּ. הֵן הֵן גּוּפֵי תוֹרָה: